

عنوان مقاله:

مفهوم شهروندی در دوران میانه اروپا: فردگرایی با جمع گرایی؟

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهش سیاست نظری، دوره 14، شماره 27 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

سیدعلیرضا حسینی بهشتی - استادیار گروه علوم سیاسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران

خلاصه مقاله:

با ورود اروپا به دوران میانه و نگرش اساسا آن جهانی مسیحیت همراه با خصلت های ذاتی آن مانند فردگرایی و جهان شمول گرایی، نگاه به انسان و جایگاهش، چه در رابطه با جامعه و چه در رابطه با حکومت، متحول شد. این تحول در مفهوم شهروندی که فرهنگ سیاسی مغرب زمین از دوران باستان به ارث برده بود نیز اثر گذاشت. دیدگاه رایج بر تاریخ نگاری تحولات و تفکر اجتماعی، تصویری ارائه می کند که در آن گسترش فرهنگ مسیحیت به ذوب شدن فردیت انسانی در جامعه منتهی شده است. در این مقاله تلاش شده است تا با استفاده از روش تحلیلی- تاریخی، تکیه بر دستاوردهای پژوهش های علمی و غیر جانب دارانه تاریخ نگاری متاخر دوران میانه نشان داده شود که برخلاف تصور رایجی که دوران میانه اروپا را مصادف با محو فردگرایی به نفع جمع گرایی حاصل آموزه های دینی مسیحیت می داند، منشا همگن سازی فرهنگ سیاسی جوامع مغرب زمین، نه فرهنگ مسیحی دین میانه، بلکه تفکر دوران نوزایی و سپس روشنگری است.

کلمات کلیدی:

شهروندی، دوران میانه، فردگرایی، جمع گرایی و نظام حق و تکلیف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1700930>

